

# Svědectví o uzdravení

(Přeloženo z portugalského)

27. října 2014

Jmenuji se pastor Isaque Roberto. Jsem z města Londrina ve státě Paraná v Brazílii a rád bych vám prostřednictvím tohoto e-mailu něco sdělil. Pastorem v Londrině jsem 15 let. Před třemi lety byla moje rodina poznamenána tragickou, ale zároveň úžasnou událostí.



24. července

2011 utrpěla naše tehdy sedmiletá dcera Beatriz Gabriela vážné zranění při dopravní nehodě. Na přechodu pro chodce do ní najel taxikář. Podle vyšetřovatelů byl náraz tak silný, že byla odhozena přes šest metrů daleko. Rozběhl jsem se k ní, nedýchala. Pamatuji si, jak jsem vykřikl: „Zavolejte někdo pomoc!“ Když jsem opět pohlédl jejím směrem, spatřil jsem kolo motocyklu a nějaký hlas řekl. „Já jí pomůžu. Jsem hasič.“ V tom okamžiku tam Bůh poslal prvního pomocníka. Obrátil Beatriz na záda a provedl kardiopulmonální resuscitaci. Vykašlávala krev. Přijela záchranka a zatímco ji v sanitce ošetřovali, začal jsem se modlit. Konfrontoval mě ďábel a v mé mysli mi ukázal obrázek chlapce, jehož jsem znal. Srazilo jej auto a on ztratil řeč a schopnost koordinace pohybů. Nyní ho rodina vozí na invalidním vozíku. Ďábel mi přinášel tento obraz se slovy: „Takto dopadne i tvoje dcera.“

Odvezli ji do nemocnice a přijali s diagnózou:

zlomenina levé nohy, zlomená levá pažní kost, zlomená pravá i levá klíční kost, natržená slezina, zhmožděné plíce a kraniocerebrální trauma 3. stupně (4. stupeň je smrtelný).

Když jsme přišli na jednotku intenzivní péče, našli jsme dceru napojenou na několik přístrojů, včetně dýchacího, a v kómatu.

Tři dny po nehodě, 27. července, nám zavolal neurochirurg, který ji ošetřoval, a řekl: „Nemám pro vás dobré zprávy. Její stav se zhoršil. Beatriz nereaguje na léky a nastala u ní kraniální hypertenze. Otéká jí mozek. Proto jí mozem neproudí krev a během několika hodin u ní nastane klinická smrt.“ A dodal: „Mám ještě jednu poslední alternativu, a tou je operace k odstranění části lebky po obou stranách. Mozek by tím získal prostor se rozšiřovat a povolil by tlak na něj. Nemůžu však zaručit, že se její stav zlepší, ani že ten zákrok přežije.“

S operací jsme souhlasili, protože jsme věděli, že poslední slo-



vo má Bůh. Zatímco se vše připravovalo, řekli nám, že máme u Beatriz zůstat, abychom se s ní mohli rozloučit. Manželka se začala modlit a já jsem zavolal ostatní prosebníky a vysvětlil jim, jaká je situace. Ve chvíli, kdy se moje žena skláněla nad Beatriz s modlitbou na rtech, přišel k ní nějaký člověk a řekl jí: „Matko, radím vám, abyste Boha prosila o to, aby si ji vzal. Protože pokud přežije, tak bude jen vegetovat v posteli.“ O několik hodin později, aniž by věděla, co se stalo, mi švagrová poslala textovou zprávu. Psala, že se odpoledne modlila a měla vizi. Viděla, jak k její ženě přistoupil zlý duch a řekl jí přesně to samé.

Operace trvala téměř pět hodin. Když Beatriz přivezli na jednotku intenzivní péče, měla hlavu celou obvázanou a obličej znetvořený. Nezbývalo mi teď nic jiného, než čekat. Modlili jsme se k Bohu, aby ji uzdravil, ale neustále přicházely špatné zprávy – zápal plic a nemocniční infekce.

Den před narozeninami Beatriz (8. srpna) lékař řekl, že jí vysadí sedativa, aby vyzkoušel, zda se probere z kómatu. Zeptal jsem se: „Jak dlouho myslíte, že bude trvat, než se probere?“ „To nelze s jistotou říct,“ odpověděl. „Může to být dnes, zítra, příští týden, příští měsíc, příští rok, může se ale také stát, že se neprobere vůbec,“ dodal.

O pár dní později ji odpojili od dýchacího přístroje. Radovali jsme

se, protože začínala přicházet k sobě. Avšak v noci Beatriz vdechla nějakou tekutinu a její dýchání se zhoršilo. Když jsme za ní přijeli do nemocnice, dýchalo se jí těžko. Lékařský tým dělal vše, co bylo v jeho silách, aby se cítila lépe. Šli jsme na oběd, a když jsme se vrátili a chtěli jít za ní, zastavili nás. Nahlédl jsem dovnitř přes dveře a viděl jsem, že téměř celý tým je shromážděný kolem její postele a pláče. Museli jsme několik minut počkat, a když nás vpustili dovnitř, viděli jsme, že Beatriz má opět zavedenou dýchací trubičku. Jeden z lékařů řekl: „Možná, že budeme muset provést tracheotomii a Beatriz bude muset vdechovat kyslík trubičkou. Už nebude schopna dýchat sama.“ Další špatná zpráva – další důvod se modlit. O několik dní později se Beatriz probírala z kómatu a převezli ji na ošetrovnu.

Stále jsme prosili Boha o pomoc a celou tu dobu se postili. Po převozu Beatriz na ošetrovnu jsme její nemocniční pokoj proměnili v modlitebnu a modlitby se tam konaly 24 hodin denně. Pouštěli jsme i duchovní zpěvy. Modlili jsme se každou hodinu. Když lidé vstoupili dovnitř a viděli Beatriz ležet na lůžku s nohou v sádře, napojenou na dýchací přístroj a na kapačky, tak říkali: „Jak je to možné, že tady cítíme takový klid?“ Pobyt v nemocnici trval celkem 53 dní.

Když Beatriz propustili, vrátila se domů bez jakýchkoliv známek zlepšení. Doma jsme měli nemocniční lůžko, sprchovací židli a invalidní vozík. Moje žena mluvila s fyzioterapeutem a zeptala se ho: „Doktore, jak dlouho bude podle vás trvat, než Beatriz

začne opět chodit?“ Lékař odpověděl: „Pracuji v tomto oboru již mnoho let, ale v lékařské literatuře jsem nenašel žádnou zmínku, ani jsem nikdy neslyšel o tom, že by někdo přežil podobnou nehodu, jakou měla Beatriz. Možná, že jednou bude moci chodit o berlích nebo s pomocí chodítka, ale aby zase normálně chodila – to si neumím představit.“ My jsme se však v duchu pevně rozhodli, že takto neskončí. Dále jsme se neochvějně obraceli k Bohu, někdy s vírou, jindy s pláčem, ale vždy s důvěrou. Jednoho dne jsme ji odvezli na komunitní kliniku, protože jsme potřebovali doporučení. Řekl jsem lékaři, že je to naléhavé. Lékař se chtěl na Beatriz podívat, a když jsem vstoupil do jeho ordinace s Beatriz v náručí, zeptal se: „Pane, proč tolik pospícháte?“ „Co by se dalo na stavu tohoto dítěte změnit?“

Beatriz nutně potřebovala operaci. V místech, kde byly odebrány části lebky, musela být provedena plastika. Dostali jsme přibližnou cenu té operace, což bylo 147 500 brazilských reálů (téměř 60 000 USD). Ty peníze jsme neměli, což byl další důvod k modlitbě. Na základě pokynů od Boha prostřednictvím jednoho známého jsme zahájili sbírku. Ve čtvrtek jsme měl telefonát. Byla to nějaká žena, která se začala na Beatriz vyptávat. Zeptala se, kolik peněz ještě potřebujeme a já jsem odpověděl, že 57 000 BRL (23 000 USD). Řekla, že se pro nás pokusí něco udělat. Následující týden v pondělí jsem šel do banky vyzvednout zbytek peněz a zjistil jsem, že ta žena nám poslala na účet přesně tolik, kolik jsme potřebovali. Během 40 dnů se nám

podařilo sehnat všechny potřebné peníze. Sláva Bohu!

Beatriz operovali 23. prosince 2011. V té době již byla schopna sedět, podepřena polštáři, a také na invalidním vozíku. 27. prosince jsem šel do kostela a zastavil jsem se u Beatriz, abych se rozloučil. Vzal jsem ji za ruce a řekl jsem jí, že jdu do kostela. A pak jsem ucítil, jak mě tahá za ruku. Pevně jsem ji držel a ona se na jednu postavila. To mě vyděsilo a o krok jsem ustoupil. Ale ona současně udělala krok dopředu, a potom pokračovala v chůzi. Bůh je věrný!

V následujících dnech se Beatriz začaly postupně vracet i další její schopnosti. Začala mluvit a psát. V květnu 2012 se vrátila do školy.

Dnes, po třech letech, je živoucím svědectvím nadpřirozeného zázraku, důkazu toho, že Bůh drží slovo a pomáhá každému, kdo věří. „MŮŽEŠ-LI TOMU VĚŘITI; VŠECKOŽ JEST MOŽNÉ VĚŘÍCÍMU“ (Marek 9:23).

Před několika dny jsme byli s manželkou u fyzioterapeutky. Lékařka ukazovala Beatriz jedné svojí studentce a řekla jí: „Toto je zázrak, protože nebýt Boha, už by tu s námi nebyla. Medicína pro ni nemohla nic udělat.“

Medicína nezmohla nic, ale BŮH ZMŮŽE! A MŮŽE PŮSOBIT I VE VAŠEM ŽIVOTĚ!

Pastor Isaque Roberto

---

*Toto svědectví bylo předáno všem věřícím v Londrině a slouží jako příklad toho, jak Bůh zkouší naši víru. Podívejte se na toto svědectví, které jsme natočili v kostele a vložili na YouTube: <http://www.youtube.com/watch?v=YHqbBk0A4nA>.*